

[Erik B. Smith]

Hvis det sidste er tilfældet, er det påkrævet, at socialministeren omgående udsender et korrigerende kontanthjælpscirkulære, sådan at praksis ikke kommer i strid med de gældende regler.

Besvarelse (11/8 83):

Socialministeren (Palle Simonsen):

Ifølge bistandslovens § 37, stk. 4, jfr. § 43, stk. 1, kan der som udgangspunkt ydes 3.105 kr. månedlig til en enlig, hvortil – foruden forhøjet børnetilskud til 2 børn og et ekstra børnetilskud med i alt 2.353 kr. pr. kvartal (= 784.33 kr. månedlig) – kommer 1.060 kr. månedlig i bidrag til børnene fra den anden af forældrene eller som særligt børnetilskud. Hjælpen kan forhøjes til dækning af boligudgifter, der ikke kan afholdes inden for dette beløb, jfr. § 43, stk. 3, 2. punktum.

Om anvendelse af denne bestemmelse skal man henvise til bemærkningerne til ændringsforslag nr. 3 i betænkning over lovforslag nr. L 33 afgivet af socialudvalget den 24. november 1982. Det er heri anført, at bestemmelsen tager sigte på at lette adgangen til supplerende hjælp efter § 43, stk. 3, for familier med boligudgifter af en sådan størrelse, at de ikke kan afholdes inden for rammerne af § 43, stk. 1, idet det forudsættes, at familiens forbliven i boligen efter de konkrete forhold må anses for den eneste realistiske løsning af deres boligproblem.

Bestemmelsen giver ikke mulighed for, at en ansøger kan få hjælp efter § 43 til en højere levestandard end forudsat i almindelighed efter denne bestemmelse, men tilsigter alene at sikre hjælp i tilfælde, hvor omkostningsniveauet for de nødvendige og rimelige boligudgifter gør det umuligt at klare sig med hjælpen efter stk. 1.

Det er således forudsat, at det sociale udvalg i hvert enkelt tilfælde skal vurdere, hvorvidt hjælpen skal forhøjes samt i bekræftende fald med hvilket beløb. Der er ikke tillagt socialministeren kompetence til at give nærmere regler herom, f.eks. på grundlag af beregning af en »normalhusleje«.

Man har derfor ikke bemyndigelse til at udsende den meddelelse, der efterlyses i spørgsmålet.

I begrundelsen for spørgsmålet kritiserer spørgeren nogle regneeksempler fra socialministeriet vedrørende enlige forsørgeres kon-

tanthjælp, der har været offentliggjort i dagspressen. Spørgeren gør navnlig gældende, at der ved udfærdigelsen af eksemplerne ikke er taget hensyn til, at kontanthjælpen aldrig må overstige ansøgerens hidtidige og fremtidige levestandard, samt at eksemplerne er urealistiske, fordi der er forudsat en supplerende hjælp til boligudgifter på 800 kr. ved en nettohusleje på 1.500 kr., der ifølge spørgeren skulle være i underkanten af normalhuslejen, mens spørgerens kontakt til forskellige socialforvaltninger skal have bekræftet, at der ingen steder suppleres inden for de normale boligudgifter.

I denne anledning skal socialministeriet for det første bemærke, at eksemplerne er udregnet under hensyn til, at kontanthjælpen ikke må overstige hidtidigt/fremtidigt levestandard, idet nettoarbejdsindtægten (efter skat) for den enlige moder på lavtlønsområdet (eks. 3) er 68.700 kr., mens kontanthjælpen udgør henholdsvis 54.000 kr. (eks. 1) og 46.900 kr. (eks. 2).

Vedrørende påstanden om, at en nettohusleje skulle være i underkanten af normalhuslejen, skal det bemærkes, at boligministeriet har oplyst, at huslejen i de dyreste 3 værelser lejligheder i nyere almennyttigt boligbyggeri ligger på 28.000–36.000 kr. årligt.

I eksemplerne regnes med en husleje ekskl. varme på 30.000 kr. årligt, hvilket således må siges at ligge i den dyreste ende af huslejeskalaerne.

De 800 kr., der i socialministeriets eksempler udbetales som supplement til hjælpen efter § 37, stk. 4, er fastsat rent skønsmæssigt, men på grundlag af de oplysninger om kommunal praksis, man er i besiddelse af, kan det beregnes, at dette supplement i langt de fleste kommuner vil ligge mellem 450 og 850 kr. pr. måned. Der vil således sagtens kunne findes kommuner, der yder supplerende hjælp til boligudgifter med 800 kr. pr. måned.

I øvrigt vil eksemplet selv med et langt mindre tillæg til boligudgifter illustrere det forhold, at forskellen i disponibel indtægt mellem en enlig forsørger på nedsat kontanthjælp og en enlig forsørger, der er beskæftiget på lavtlønsområdet, er ringe. Dette kunne endog illustreres endnu kraftigere, hvis man havde forøget den beskæftigede moders udgifter med et beløb til transport og faglige kontingenter etc. Altså udgifter, der nødvendig-